

И в болезнения екстаз на творчеството той отново намери изгубените връзки, които ни съединяват с предшествениците ни от средните векове. Той вече не е оня мъж, който дава живота си за смешната награда на петсекундна наслада, той не се мъчи вече под властта на жената, той с дива злоба се дига против страшната, разрушителната сила и става фантастичен обвинител, който в ярост против собствената си природа, без да мисли, би обркъл жената да умре на костер, за да избави света от туй "най-голямо от всички злини..." (к. м. - С. Ц.) - Цит. по Страшимиров, А. За декадентското. - сп. Наш живот, 1907, кн. 8, с. 28.

10. Вайнингер, О. *Пол и характер*. С., 1991, 102-103. Паралел между Вайнингеровата философия на пола и интимно-философската лирика на Яворов прави Вл. Василев в статията си "*Мотиви из нашата любовна лирика*" (сб. "Мисъл", I, 1910 г.). Без особени основания критикът използва за съпоставката си текста на "Затмение".

11. Георгиев, Н. *Нови насоки на неисторизма в съвременното литературознание*. - В: Георгиев, Н. Анализационни наблюдения. Шумен, 1993, 157.

12. Мешеков, И. Цит. съч. Пак там, с. 543.

13. В "Теменути" антитезата Вяра - безверие, имплицирана чрез символно фокусирания сблъсък на любовния копнеж и неговата неутолимост, получава лексикална експликация посредством аломорфната опозиция НАДЕЖДА - БЕЗНАДЕЖНОСТ:

<...>

в надежда тихо безнадеждни,
вий мрете - болни теменути.

14. Вж. Георгиев, Н. *Раздвоеният и единният Яворов*. - В: Яворов раздвоеният и единният. С., 1980.

15. Има се предвид, че контекстът актуализира християнската аксиология, която Евангелието влага в образа на детето - символ на чистота и непорочност: "*И като повика Исус едно дете, изправи го посред тях и рече: Истина ви казвам, ако не се обърнете и не станете като деца, няма да влезете в царството небесно*" (Мат. 18:2-3).

16. Фичино, М. Цит. съч., С., 1993, с. 48.

17. Василев, В. *Мотиви из нашата любовна лирика*. Цит. по: Василев, Вл. *Студии, статии, полемики*. С., 1992, с. 152.

18. Платон. Пирът. В: Платон. *Диалози*, т. 2, С., 1982, 421-487 (вж. най-вече: с. 460-472).

19. Голосовкер, Я. *Логика мифа*. М., 1987, с. 155.

20. Като имаме предвид Яворовото лирическо обръщение на БОГ Е ЛЮБОВ в ЛЮБОВТА Е БОГ от "Да славим пролетта", можем да приемем като адекватни на този поетическо-религиозен мистицизъм разсъжденията за религиозния мистицизъм на Константин Гьльбов: "<...> мистиците не са хора на спекулативната философска мисъл. <...> Според тях религията не може да се учи, а да се преживява. Цел на човешкия живот е душата да постигне напълно Бога (при Яворов, - да постигне напълно Божествената Любов, ЛЮБОВТА - БОГ - С. Ц.) чрез любовта си към него, а това ще рече да се себизчерпи, защото в нея е дадена възможността да стане Бог, вследствие